Μεθαύριον Τρίτην, ὁ Βασιλεὺς θὰ ἀπονείμῃ εἰς Πάτρας καὶ πάλιν βιβλιάρια ἀποκαταστάσεως ἀπόρων κορασίδων. Ἡ ἀπονομὴ τοιούτων βιβλιαρίων κατέστη ἤδη θεσμός, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ θὰ ἀποβοῦν, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν, εὐλογία Θεοῦ διὰ χιλιάδας ἀπόρων οἰκογενειῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ὁ ὑφυπουργὸς Συντονισμοῦ εἶχε χθὲς καὶ προχθὲς εἰς Πάτρας συσκέψεις διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Πελοποννήσου. Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ μακρὸν χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ ἀρχίσουν τὰ ἔργα πρὸς ἀξιοποίησιν τῶν δυνατοτήτων τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διαμερίσματος τῆς χώρας.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΕΙΣ ΛΑΡΙΣΑΝ

Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΜΕΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ

Ἀντιμετωπίζει ζωτικὰ προβλήματα τοῦ τόπου

ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ Η ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ

Ἤρχισε χθὲς καὶ συνεχίζεται σήμερον ἐν Λαρίσῃ συνέδριον τμημάτων τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου θὰ συζητηθοῦν θέματα ὀργανωτικὰ καὶ θεωρητικά, ὑψίστης σημασίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν περαιτέρω συμβολὴν τῆς Ἑταιρείας εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ζωτικῶν προβλημάτων τοῦ τόπου.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν εἶναι σωματεῖον ἐπιστημονικόν, τὸ ὁποῖον σκοπεῖ τὴν διαπίστωσιν, μελέτην καὶ προβολὴν τῶν Ἑλληνικῶν προβλημάτων, ὡς καὶ τὴν ἀναζήτησιν τῆς καταλλήλου λύσεως δι' ἕκαστον τῶν προβλημάτων τούτων. Ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν, παρουσίασε μέχρι σήμερον πλουσίαν πράγματι δραστηριότητα ἐπὶ πλείστων τομέων τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, συνεχίζουσα τὴν συστηματικὴν ἐργασίαν της μὲ γνώμονα πάντοτε τὴν πρόοδον τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν.

Τὸ τμῆμα τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν τῆς πόλεώς μας, δίδον τὸ «παρὼν» ἐκ τῶν πράτων, θὰ ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸ συνέδριον διὰ τῶν κ. κ. Νικολάου Πιπίλη, προέδρου τοῦ ἐν Πάτραις τμήματος τῆς Ἑταιρείας, Σπύρου Δούκα καὶ Πάνου Γεωργαντᾶ.

Ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν συνεστήθη τὸ 1954 ἀπὸ μίαν ὁμάδα νέων ἐπιστημόνων, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των, ὅπως διὰ κοινῆς δράσεως, συμβάλουν εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς διαπίστωσιν, μελέτην καὶ ἐπίλυσιν τῶν ἀγωνιωδῶν μεταπολεμικῶν Ἑλληνικῶν προβλημάτων. Πράγματι δέ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μέχρι τοῦδε δράσεώς της, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, χάρις ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν πίστιν τῶν μελῶν της, εἰς τὰς ἐπιδιώξεις της, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν συμπαράστασιν τῶν φίλων της, ἐπετέλεσεν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔτυχε γενικῆς ἀναγνωρίσεως. Εἰδικώτερον, μεταξὺ τῶν πολλῶν τομέων δράσεως τῆς Ἑταιρείας, ἀναφέρομεν ἐνδεικτικῶς τοὺς κάτωθι:

Κυπριακόν.— Ὅτε συνεστήθη ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, ἤκμαζεν ὁ ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν τῆς Κύπρου. Πρῶτον, λοιπόν, μέλημα τῆς νεοσυστάτου Ἑταιρείας ἦτο νὰ πρωτοστατήσῃ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς της εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, διὰ διαφωτιστικῶν ἐκδόσεων, μαχητικῆς ἀρθρογραφίας, διενεργείας δημοψηφίσματος πρὸς σωτηρίαν τοῦ Κυπρίου ἀγωνιστοῦ Καραολῆ καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων.

Παιδεία.— Μετὰ διετῆ μελέτη τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, ἡ Ε. Ε. Σπουδῶν διωργάνωσε σειρὰν σημαντικῶν διαλέξεων, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1957, μὲ ὁμιλητὰς διαφόρους σημαινούσας προσωπικότητας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κόσμου τῆς χώρας. Παραλλήλως, ἡ Ἑταιρεία ἵδρυσεν 29 σχολὰς ἀναλφαβήτων εἰς Ἀθήνας, Πάτρας, Μέγαρα καὶ Ρόδον, ἐκ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἀπεφοίτησαν ἄνω τῶν 2.000 μαθητῶν διαφόρων ἡλικιῶν.

Δημοσία Ὑγεία.—Τὸν χειμῶνα 1957—58, ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν διωργάνωσε τὸν δεύτερον κύκλον διαλέξεών της ἐπὶ τῶν προβλημάτων τῆς ὑγείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐπίσης δέ, διὰ τῶν μελῶν της ἰατρῶν - ὑγιεινολόγων, ἐβοήθησε σημαντικῶς εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὑγιεινομικῆς Ἑταιρείας.

Ἄλλαι σειραὶ διαλέξεων.— Κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη, κατόπιν συστηματικῆς μελέτης καὶ προπαρασκευῆς τῶν θεμάτων, διωργάνωσε καὶ ἑτέρας σειρὰς διαλέξεων μὲ ἀντικείμενα. Τὴν Κοινωνικὴν Πρόνοιαν, τὴν Κοινωνικὴν Ἀσφάλισιν, τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Διοίκησιν. Τὰς ἐν λόγῳ διαλέξεις ἐπραγματοποίησαν ἐκλεκτοὶ πάντοτε ὁμιληταί, οἱ ὁποῖοι προέβησαν εἰς ἐνδελεχῆ ἀνάλυσιν τῶν ἐπὶ μέρους προβλημάτων, κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ διάλεξιν ἑκάστης σειρᾶς, ἐκπρόσωποι τῆς Ἑταιρείας διετύπωνε τὰ συμπεράσματα τῶν διαλέξεων καὶ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόψεις τῆς Ἑταιρείας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκονομία.— Τὸ Ἑλληνικὸν οἰκονομικὸν πρόβλημα ἀπετέλεσεν ἰδιαίτερα μέριμναν τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικῶν Σπουδῶν, ἤδη μετὰ τὴν σύνδεσιν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. Εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἡ Ἑταιρεία ἀφιέρωσε τὸν ἐφετεινόν, ἑβδομον κατὰ σειράν, κύκλον διαλέξεών της εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐν Ἀθήναις, μὲ ὁμιλητὰς διαπρεπεῖς οἰκονομολόγους.

Ἐπαρχιακαὶ Βιβλιοθῆκαι.— Τὸ θέμα τῆς Ἐπαρχιακῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν, ἐπίσης, πρωτίστη φροντὶς τῆς Ἑταιρείας. Μία δὲ πρώτη φροντὶς αὐτῆς ἦτο ἡ συγκρότησις ἐπαρχιακῶν βιβλιοθηκῶν, ἰδίᾳ εἰς ἀκριτικὰς κοινότητας. Ἡ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ἐν λόγῳ κοινοτήτων ἀπήχησις ἐκ τῆς πρωτοβουλίας αὐτῆς τῆς Ἑταιρείας καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε ληφθείσας εἰς τὰ γραφεῖα της εὐχαριστηρίους ἐπιστολάς.

Παραρτήματα.— Ἡ Ἑταιρεία Ἑλληνικῶν Σπουδῶν δὲν περιώρισε τὴν δρᾶσιν της εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἵδρυσε παραρτήματα εἰς διάφορα ἐπαρχιακὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν γενικὴν δρᾶσιν τῆς Ἑταιρείας, ἀναπτύσσουν καὶ ἰδίαν δραστηριότητα, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν μελέτην καὶ προβολὴν τῶν τοπικῶν προβλημάτων.

Τὰ «Ἑλληνικὰ Θέμα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΥΜΕΝΕΣΤΑΤΑ ΣΧΟΛΙΑ

Ἕνας διαπρεπὴς Ἕλλην καλλιτέχνης εἰς Ἀμερικὴν

ΕΚΘΕΤΕΙ ΥΠΕΡΟΧΟΥΣ ΕΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ Ν. ΥΟΡΚΗΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Ἔγιναν τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς τὴν ἐνταῦθα πινακοθήκην «Γουέρλντ Χάουζ» τὰ ἐγκαίνια ἐκθέσεως 37 ἐλαιογραφιῶν τοῦ ζωγράφου Γιάννη Σπυροπούλου, κατὰ τὰ ὁποῖα παρέστησαν ἄνω τῶν χιλίων ἐπισκεπτῶν. Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἕλλην ζωγράφος ἐκθέτει ἔργα του εἰς τὴν ἐν λόγῳ πινακοθήκην τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁμιλῶν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὁ κ. Χέρμπερτ Μάγερ, διευθυντὴς τῆς Πινακοθήκης εἶπε: «Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδα κάτι πολύτιμον. Ἀποτελεῖ μεγάλον φόρον τιμῆς πρὸς ἕνα μεγάλον σύγχρονον καλλιτέχνην».

Πολλοὶ Ἕλληνες ἐπίσημοι παρέστησαν κατὰ τὰ ἐγκαίνια, μεταξὺ τῶν ὁποίων: Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μάτσας, πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος εἰς ΗΠΑ, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Δημητρόπουλος ἀναπληρωτὴς μόνιμος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, ὁ δόκτωρ Β. Γ. Βιτσαξῆς, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ὁ Μητροπολίτης Ἰάκωβος, ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ὁ καλλιτέχνης ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἀφοῦ ἐπῆλθε ἡ πολυπληθὴς συγκέντρωσιν φιλοτέχνων, κριτικῶν καὶ συλλεκτῶν.

«Τὰ ἐγκαίνια μιᾶς ἐκθέσεως», εἶπεν ὁ κ. Σπυρόπουλος ἀποτελοῦν μίαν τῶν συγκινητικωτέρων στιγμῶν εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς καλλιτέχνου· ἡ σημερινὴ ὅμως συγκέντρωσις ἀντιπροσωπεύει τὴν θερμοτέραν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἔτυχον ποτέ».

Ὁ κ. Λίβιγκστον Γούελτς, Ἀμερικανὸς γλύπτης καὶ ζωγράφος, εἶπε τὰ ἀκόλουθα περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Σπυροπούλου:

«Εὑρισκόμην ἐδῶ εἰς τὴν πινακοθήκην κατὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐκθέσεως καὶ ἕνας ἕκαστος τῶν πινάκων ἐμαγνήτιζε τὴν προσοχήν μου καθὼς ἐγένετο ἡ ἀνάρτησίς του εἰς τὸν τοῖχον. Ἡ τεχνικὴ πειθαρχία τῆς τεχνοτροπίας τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ ἀπαλύνεται ἀπὸ μίαν ἔκφρασιν συναισθηματικότητος καὶ πρωτοβουλίας. Οἱ ἀφηρημένης τέχνης πίνακές του εἶναι ἀνθρώπινοι καὶ ζεστοί. Κεντρίζουν τὸν συναισθηματικὸν μας κόσμον περισσότερον ἀπὸ τὸ πνεῦμα μας. Θὰ τὸν κατέτασα μεταξὺ τῶν ἀρίστων τῶν ζώντων καλλιτεχνῶν».

Ἡ ἔκθεσις θὰ εἶναι ἀνοικτὴ μέχρι καὶ τῆς 25ης Μαΐου.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΡΩΜΑ!

ΤΟΥΣ ΤΡΕΠΕΙ ΕΙΣ ΦΥΓΗΝ

ΜΟΣΧΑ, 4.— Ἕνα παράδοξον περιστατικὸν μεταδίδεται ἐξ Ἐσθονίας, ὅπου ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν ἦτο τόσον δριμύς, ὥστε ἀγέλαι λύκων ἐπέδραμον, πλησίον τῶν κατωκημένων περιοχῶν. Ὁ νεαρὸς Χιούρι Κέρες, μεταβαίνων εἰς τὸ χωρίον τῆς μνηστῆς του, διὰ νὰ τῆς δώσῃ, ὡς δῶρον, ἕνα μπουκάλι μὲ ἄρωμα, ὑπέστη ἐπίθεσιν τῶν ἐπικινδύνων αὐτῶν θηρίων. Εἶχεν, ὅμως, τὴν ἔμπνευσιν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ ρίψῃ ὅλο τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του. Καὶ τὸ ἐκπληκτικόν: οἱ λύκοι προφανῶς, φοβηθέντες τὴν περίεργον, ἄγνωστον ὀσμήν, ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΚΟΛΦΙΝΟΥ

Τοῦ κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Δειλινὸ ἔμπαινε τὸ σκαφίδι μὲ τὴν ἐργατιὰ στὸ λιμανάκι. Πενῆντα ἤταν, ἑκατὸ ἤταν, ὅλους τοὺς εἶχε πάρει κι' ἔφτασαν. Σὰν πάτησαν τὸ πόδι στὴ στεριά, ἀραδιαστήκανε στὸ μονοπάτι καὶ μὲ τὸ κατευθεῖαν στὸ χωριό, στοῦ μπάρμπα - Γκολφίνου τὴν ταβέρνα. Ἐκεῖ, ἀπόθεσαν ἀξίνες καὶ τσουβάλια στὶς γωνιές, ὅπου χωροῦσε, κι' ἁπλώθηκαν στὰ τραπέζα.

Τὰ τραπέζα, μὲ τὸ ξύλο πολύκαιρα μουσκεμένο ἀπὸ τὸ κρασί, ἀνάδιναν σπιρτάδα καὶ ξυνίλα. Δυὸ δίφωτοι λαδόλυχνοι κρεμασμένοι ἀπὸ τὸ πατερὸ ἀνάφτηκαν καὶ τ' ἄστατο φῶς ἀριαναδεύει τοὺς ἴσκιους τῶν βαρελιῶν στὸν τοῖχο, ἰσκιώνει παρὰ φωτίζει πρόσωπα ξερακιανὰ καὶ κουρασμένα. Τώρα ἡ ταβέρνα βουΐζει σὰν «κουβέλι» καὶ ἡ νησιώτικη προφορὰ ξεχωρίζει σὰν τ' ἀσυνήθιστο στὸ ἀφτί. Ὁ ταβερνιάρης, σβέλτος γιὰ τὰ ἑξηνταπέντε του, τρέχει ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, γιομίζει τὰ ποτήρια καὶ φωνάζει ν' ἀκουστεῖ:

—Κερνάω ἐγὼ τὸ πρῶτο...Ἂν θέλτε καὶ τὸ δεύτερο καὶ οὐλα γιὰ σήμερα δικά μου. Χά, χά... Τί μὲ μέλει; Ἐσεῖς θὰ ξαναρμέξετε τὴ γῆς, ἐσεῖς θὰ ξαναγιομίστε τὰ βαρέλια. Περσότερο δικό σας παρὰ δικό μου. Ἐβίβα τὸ λοιπὸν καὶ καλωσήρθατε.

—Μὲ καλὸ σᾶς βρήκαμε, μπάρμπα μου, ἐβίβα. Καὶ αὔριο ἂν τ' ὁρίζεις κάνουμε ἀρχὴ ἀπὸ τὸ δικό σου.

Τέλειωσε ὁ μπάρμπα - Γκολφίνος εὐχὲς καὶ καλωσορίσματα σὲ ὅλα τὰ τραπέζα, ἤρθε καὶ κάθησε στὸ πρῶτο, ἐνῶ τὴν περιποίηση ἀνάθεσε στὸ παιδί. Οἱ ξένοι τὸν καλοδέχτηκαν, τοῦ πανωγιόμισαν τὸ ποτήρι καὶ τὸ κουβεντολόϊ ἄρχισε.

—Ἀργήσατε, μωρὲ παιδιά. Ἀργήσατε κι' ὁ τόπος χορτάριασε γιὰ καλά. Θὰ μᾶς φάνε τὰ μεροκάματα. Ἄστε ποὺ τὸ κούρβουλο «καβουρομάτιασε». Τί λέω γώ; Πέταξε «κατσιμπούλα». Ἂν κυτάξετε τὰ ὀρδίνια ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, χλοΐζουνε στὴν ἀντηλιά. Τώρα θέλει προσοχὴ ἡ ἀξίνα. Προσοχὴ καὶ ὄχι βιάση, γιατί, ὅσο νὰ εἶναι, θὰ γίνεται ζημιά. Ἄνιδρος ἀκόμη ὁ πρωτολάτης, τὸ φύσημα τῆς ἀξίνας θέλει γιὰ νὰ πεταχτεῖ.

—Τί λές, μπάρμπα μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ πρῶτος κι' ὕστερα ὅλοι μαζί. Γιὰ τόσο ἀνήξερους μᾶς παίρνεις; Καὶ οἱ πρωτοτάξιδοι ποὺ βλέπεις ἐδῶ, δὲ μένουν ἄδουλοι στὸ νησί μας. Ὅσο γιατί ἀργήσαμε, δὲ φταῖμε μεῖς. Ἡ βαρυχειμωνιὰ τὰ φταίει. Κρύο καὶ βροχή, βροχὴ καὶ κρύο. Εἴχατε στέγνη σεῖς ἐδῶ;

—Ἔγνοια σας καὶ δῶ τὰ ἴδια εἴχαμε. Ἀλλὰ γιὰ ν' ἀλλάξω τὴν κουβέντα... Πῶς πάει τὸ νησί σας;

—Φτώχια κι' ἀναπαραδιὰ ἐφέτο. Ἀστοχιὰ μεγάλη στὴ λαδιά. Ἐδῶ, ἐκεῖ κανένα δέντρο γιὰ ράβδισμα καὶ κειὸ μὲ λιγοτάρια.

—Ὀρὲ εἶνετος ὁ Νιόνιος ὁ Τζελάπας;

—Εἶνετος καὶ κοτσονάτος.

—Ἔχει γοῦστο νὰ ἔχει ἀκόμα τὴν ψαριά του.

—Ὄχι, τοῦ ψόφησε, μὰ πῆρε ἄλλη. Ἀγόρασε μιὰ καλὴ φοραδούλα καὶ κουβαλεῖ τὰ πράματα ἀπὸ τὸ πόρτο στὴ χώρα.

—Δηλαδὴ τὴν παλιά του τέχνη.

—Ναί, ναί! Γειὰ στὸ στόμα σου, μπάρμπα μου.

Ὁ ταβερνιάρης ἐξακολούθησε κομπολόϊ τὰ ρωτήματα καὶ στὸ τραπέζι συναγωνίζονταν ποιὸς νὰ πρωτοδώσει ἀπάντησι. Ἕνας μονάχα δὲ μιλοῦσε. Ἦταν εἰκοσάχρονο παιδὶ μὲ ὁλόμαυρα σγουρὰ μαλλιά, μουστάκι ψαλιδισμένο, μὰ στὸ πρόσωπο πονεμένος. Καθόταν στὸ κεφάλι τοῦ τραπεζοῦ κι' ἀντίκρυ στὸν μπαρμπα - Γκολφίνο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ τὰ μάτια καρφωμένα πάνω στὸ ποτήρι, σὰν ἀπὸ ντροπή. Ὁ ταβερνιάρης τὸν παρατήρησε.

—Ἐσὺ δὲ μιλᾶς, μωρὲ παιδί. Τί ἔχεις, τί σοῦ συμβαίνει;

—Καὶ τί νὰ εἰπῶ, μπάρμπα μου, ἀπάντησε ὁ νέος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους τάχα ἀδιάφορα.

—Νά, πὲς ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι. Πὲς τελοσπάντων ὅ,τι θέλεις. Πῶς σὲ λένε;

—Ἐμένα; Σπῦρο Λουκίσα μὲ λένε.

—Χαίρω, Λουκίσα μου, εὖγε, παιδί μου, τόκα τὸ λοιπόν, καὶ τούγκρισε τὸ ποτήρι τοῦ Λουκίσα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε στὴν πρόσκληση, μὰ ὁ ταβερνιάρης ἐπέμεινε νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὴ μελαγχολία του.

—Ἀλήθεια, ξέχασα. Ὁ κουμπάρος μου ὁ Ποῦλος τί γίνεται; Πῶς πάνε οἱ δουλειές του;

Σήκωσε τὸ κεφάλι ὁ Λουκίσας. Δυὸ μάτια γαλάζια φωσφόρισαν περίεργα ἀπὸ βαθειὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ τὰ παχειά, σμιχτά του φρύδια.

—Κουμπάρος σου εἶναι ὁ Ποῦλος; ἀντιρώτησε εἰρωνικὰ καὶ ξανάπεσε στὴ συλλογή του.

—Κουμπάρος μου βέβαια, κι' ἀπὸ τοὺς λίγους. Μοῦ ἔχει βαφτίσει τὸ στερνοπαίδι μου τὸ Διονύση.

Τῇ στάση τοῦ Λουκίσα καὶ τὴν ἀπάντηση στὸ ρώτημα πῆρε ἄλλος, γιὰ νὰ δικαιολογήσει καὶ νὰ συμπληρώσει.

—Ἔ, παιδὶ εἶναι ὁ Λουκίσας, πρωτόβγαλτος ἀπὸ τὸ νησί μας καὶ πονεῖ. Ὅσο γιὰ τὸν κουμπάρο σου, σοῦ φέρνω ἐγὼ τὰ προσκυνήματά του. Τὸν εἶδα ἀποβραδὶς καὶ τοῦ εἶπα πὼς θὰ ἐρχόμαστε. Γιὰ τὶς δουλειές του, μὴ δὲν πάνε καλὰ ρωτᾶς; Ἀνάγκη ποὺ τὴν ἔχει. Χωράφια, ἀμπέλια, σταφίδες, λιοστάσια. Ἂν ἀστοχήσει ἀπὸ τὸ ἕνα, θὰ πετύχει στὸ ἄλλο.

—Γιὰ ὕπνο μὴ φροντίστε, σηκώθηκε καὶ φώναξε ὁ ταβερνιάρης ν' ἀκουστεῖ. Ἡ μεγάλη μου ἀποθήκη σᾶς περιμένει φρεσκοασβεστωμένη καὶ μὲ τὶς πόρτες ἀνοιχτές. Ἡσυχάστε καὶ αὔριο στὸ δικό μου. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἥλιος βρῆκε κομμάτι ἀπὸ τὴν ἐργατιὰ στ' ἀμπέλι. Ὁ νοικοκύρης δίνει συστάσεις καὶ ὁδηγίες, τοὺς ἀραδιάζει καθ' ἕνανε στὴ θέση του κι' ἀνάμεσα στὰ ὀρδίνια. Ὁ Λουκίσας τὸ θέλει κι' ἐπιμένει νὰ ἔμπει πρωταργάτης. Ὁ μπαρμπα - Γκολφίνος τὸν βρίσκει παιδὶ ἀκόμα καὶ σκέφτεται, πὼς δὲ θὰ τὰ καταφέρει. Στὴν ἐπιμονή του ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ τοῦ βάνει «μασκαλιάρη» τὸ Δόντη, ντόπιον ἐργάτη, δοκιμασμένον σὲ ἀντοχὴ καὶ ἱκανότητα. Διαλέγει, βάνει καὶ «κολαργάτη» τὸ ζερβούλη τὸ Σπυρέτο.

—Ἕτοιμοι, παιδιά; φωνάζει.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

"ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ" ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς γερμανικῆς μεγαλουπόλεως ἐργάζονται περὶ τοὺς 20.000 Ἕλληνες. - Ἕνα ἵδρυμα στοργῆς, θαλπωρῆς καὶ καταφυγίου τῶν μεταναστῶν

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΥΠΗΡΞΑΝ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΑ

ΜΟΝΑΧΟΝ, 27-4-63. (Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις).— Μὲ αἴσθημα ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ μὲ παραλήρημα χαρᾶς, οἱ Ἕλληνες τοῦ Μονάχου παρέστησαν εἰς μίαν ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν ἐθνικὴν ἑορτὴν - ἀναβάπτισμα: Εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Σπιτιοῦ», ποὺ ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν ἐδῶ. Πρόκειται γιὰ ἕνα Ἵδρυμα Ἑλληνικῆς στοργῆς καὶ θαλπωρῆς τῆς Πατρίδος, γιὰ ἕνα καταφύγιο καὶ τὸν πρακτικώτερο σύνδεσμο τῶν 20.000 περίπου Ἑλλήνων, ποὺ ἐργάζονται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μονάχου, μὲ τὴ σκέψι πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς τὴν μητέρα - πατρίδα.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Ἑλληνικοῦ Σπιτιοῦ», ποὺ στεγάζεται σὲ ἕνα ἐπιβλητικὸ κτίριο τῆς Γερμανικῆς μεγαλουπόλεως, ἔγιναν μὲ κάθε ἐπισημότητα. Εἰς αὐτὰ παρέστησαν, πλὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς περιοχῆς, αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἐκπρόσωποι τῆς ἐν Βόννῃ Ἑλληνικῆς πρεσβείας, ὁ ἐν Μονάχῳ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κ. Δημοσθένης Κούσης, ἐκπρόσωποι τῶν ἐνταῦθα Ἑλληνικῶν ὀργανώσεων καὶ οἱ διευθυνταὶ μεγάλων Γερμανικῶν ἐργοστασίων, ἀπασχολούντων Ἕλληνας ἐργάτας. Μεταξὺ τῶν Γερμανῶν ἐργοστασιαρχῶν κατελέγοντο καὶ οἱ κ. κ. Dr Rogè καὶ Herrn Grill,, γενικὸς διευθυντὴς καὶ διευθυντὴς προσωπικοῦ τῆς ἀρχαιοτέρας Γερμανικῆς βιομηχανίας ἐλασματικοῦ «METZELER», ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ 900 καὶ πλέον Ἕλληνας ἐργάτας.

Ἐν ἀρχῇ τῆς ἑορτῆς τῶν ἐγκαινίων, ἐψάλη Ἁγιασμὸς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς ἐν Μονάχῳ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πανοσιολογιωτάτου κ. Νικοδήμου Χαρβόμα. Ἀκολούθως, παραδίδων τὴν λειτουργίαν τοῦ «Ἑλληνικοῦ Σπιτιοῦ» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἑλλήνων τῆς περιοχῆς τοῦ Μονάχου, ὡμίλησεν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κ. Κούσης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἱδρύματος, ὅπερ εἶναι δημιούργημα τῆς στοργικῆς μερίμνης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἐθνικῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ διὰ τοὺς εἰς τὴν ξένην κοπιῶντας Ἕλληνας, ἐπελήφθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκφράσῃ τὰς ὀφειλομένας εὐχαριστίας πρὸς τὰς Ἀρχὰς καὶ τὰς βιομηχανίας τῆς Γερμανικῆς μεγαλουπόλεως διὰ τὴν παρουσίαν των εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν πολύτιμον συμβολήν των εἰς τὴν καθιέρωσιν τοῦ ἐγκαινιαζομένου Ἑλληνικοῦ Ἱδρύματος. Μετὰ τὸν κ. Κούσην, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐν Βόννῃ Ἑλληνικῆς πρεσβείας, ὡς καὶ ἐξέχουσαι προσωπικότητες τοῦ Μονάχου.

Ἐπηκολούθησεν, εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν θερμοτάτης συναδελφώσεως, Ἑλληνικώτατον γλέντι μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, εἰς τὸ ὁποῖον προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ καὶ ἄφθονος Ἑλληνικὸς καμπανίτης ἀπὸ τὴν ἑταιρείαν «INER REMISION» καὶ ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοὶ χοροί.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ ἔργον τῆς καθιδρύσεως καὶ λειτουργίας τοῦ «Ἑλληνικοῦ Σπιτιοῦ» τοῦ Μονάχου εἶναι κυρίως ἔργον τοῦ ἐξ Ἠλείας διακεκριμένου Ἕλληνος ἐκπροσώπου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κ. Δημοσθ. Κούση, πρὸς τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως εὐγνώμονες στρέφονται αἱ σκέψεις τῶν 20.000 Ἑλλήνων ἐργαζομένων τῆς περιοχῆς τοῦ Μονάχου καὶ ὁ ὁποῖος ἐπαξίως, εἰς τὸν τομέα του, ἐκπροσωπεῖ καὶ ἀναπτύσσει τὴν ἐθνικὴν προσπάθειαν τοῦ μεγαλοπνόου καὶ πραγματοποιοῦ κυβερνήτου τῆς χώρας μας κ. Κων. Καραμανλῆ.

Ε. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς καὶ οἱ ἀντινομίες του

Τοῦ κ. Π. Χ. ΔΟΡΜΠΑΡΑΚΗ, (γυμνασιάρχου)

Δ'

Δὲν εἶναι πιὸ παρήγορο τὸ θέαμα στὴν περιοχὴ τῆς φιλοσοφίας. Κυριαρχοῦσα φιλοσοφικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς στὰ χρόνια μας —ὄχι βέβαια ἡ μόνη—ὁ ὑπαρξισμός. Ὑπάρχουν, λέγουν οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ὑπαρξισμοῦ (Κ. Γιάσπερς) καταστάσεις ποὺ ἡ ὑπαρξὴ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερνικήσῃ. Ὁ πόνος, ἡ ἐνοχή, ὁ θάνατ